

wot mojego Pastyrja wotkornych a sežracz. Pšchezo preč stym twojim welčim Běžejnom! Ja zu so mojego Pastyrja Łoſej dđeržecz. Pšchetoz tak praji Krystus: Wone budza moj Łoſ blyſhecž. A predy džeſche won: Joh. 10. v. 5. Sa Zušym pak wone nejdnu, ale czjekaju wotneho, dokelž tych Zušych Łoſ neſnaju. Pšchetoz wono neje možno, so by jene Zehnjatko, kiž hižom jedynmol wjeri a ſwojeho Pastyrja Łoſ ſnaje, moło to Prjedowanie rad blyſhecž, kiž Krystuſowemu Łoſej napshecziwo je. Kežorowej, Kralowej a Šjerſchtowej a drugej knezej Pšchifaſni je derje poſluſchne, jako tajkej, kiž jeno to časne Žiwenje nastupa. A wono derje wje, so teſame Pšchifaſnje ſame k Šbožnoszi ničzo nepomhaju, a so tehodla kwjećnemu Žiwenju nepšhindže, dyž tajkim ſwohno-mnym Pšchifaſnjam poſluſchne je. Dyž pak jedyn Prjedar horjeſtupi, a nekaze jemu ničzo wot Kežora aby Šjerſchty, ale wedže so jeno wohnfach ſ Božim Menom, a praji: Jeli so zeſch ſbožny byčž, da maſch ty ſa twoje Mjehi doſz čžinicž, so ke Mjſchi dđeržecz, Khudym dawacz ic.: da to Zehnjo to neſlyſchi, ale rekne: Ja neſnaju twoj Łoſ, pšchetoz won neje Pastyrja, ale Welka Łoſ.

Pšchetoz jene Zehnjo je tajkeje Naturity a tajkeho Waſchnja, so tehorunja žane Šwjerjo bewſchitkimi neje, menujzy, so tak wotſje a wjeſzje blyſchi: kajž my to huſto ſhonimy. Pšchetoz dy bychu tu džežacz tawſend Mužow romadži byli, da so koždeho Łoſa boji, a pšched nim czjeka, jeno pšched tym Pastyrjowym Łoſom niz, kiž wone ſnaje a ſa nim bježi. Tak tež dy bychu tudy tawſend Wozow we jenej Kuli romadži ſtate, a te Dojki bychu ſchje beczale, da ſnaje tola kožde Zehnjatko ſwojeje Maczerje Łoſ, a pyta tak dołho wokoło bjehajzy, hacž ju namaſa; tak woſebnje a wjeſzje blyſchi wono.

Na to Waſchnje a na tu Naturu ma tudy Krystus ſwoje Wotpoladanje a praji: Tajkich Zehnjatkow mam ja tež a moje Zehnjatka maju tež tajke Waſchnje, so moj Łoſ derje a wjeſzje ſnaja. A ze naſ stym wucziež, so bychmy tež tajkej wjeſtej Wuſchi mjeli, kiž ton Łoſ Krystuſowy blyſchitej, a wot druhich Łoſow roſdželitej, nech ſu tak wotre, luboſne a pšhecželne, hacž zedža.

Tehodla dyrbimy tudy wufnyčž, a so prozowacz, so bychmy Bože Šłowo blyſcheli, a na to zylje a wjeſzje ſaložili; tak so nebychmy temu Spytarej kſchemu Štemu, to je, temu Šzertej, kiž by naſ rad požrjel, Kuma dali, a so hewak tež drugeje neprawejeje Wjery paſli. Pšchetoz ton Welk so newoſtaji ſwojeho Zebanja: nemoželi čže ſwohnfach ſneprawej Wucžbu popanyčž a čže poraſyčž, do budže čži wjeſzje nužkach w Wu-trobi pšhindž, a čži ſle Wlyſlje nacžinicž.

Tedom dyrbiſch ty čžinicž, kajž Zehnjatko, a rez: Ja so po tym Łoſu nerychtuju, pšchetoz won je teho Welka, a niz mojeho Pastyrja Łoſ. Mojeho Pastyrja Łoſ je ton: Ja ſym ton dobry Pastyr, a woſtaju moje Žiwenje ſa moje Wozzy. Kto-mu zeſch ty tež, Welko, me pšchineſž, so bych ja ſazwyblował, so mojeho Pastyrja bojal a wotneho czjekal. To pak so neſtane. Tak budžemy so moz teho Spytowanja wobrocž, ſkotrymž ton Šzert tu Wutrobu tak rady wobčežuje, na te Roſpucžje wedže a ju ſrudnu a bojaſnu ſčžini.

Budžemyli my ton Łoſ naſcheho Pastyrja tak pjeſnje ſnacž a wjeſzje blyſhecž, da budžemy jeho tež ſa naſcheho Pastyrja prawje ſpoſnacž; a won budže naſ ſaſo ſpoſnacž a lubowacz. Pšchetoz čžohodla nedyrbjal nara-dobry byčž, dyž ſchak ſwoje Žiwenje ſa naſ woſtaji, dawa nam to wječžne Žiwenje, a bere wot naſ tu Ššmercž, Mjeh a ſchje Ne-ſbožje.